

[Hanne Severinsen]

kommer til at ske, men vent nu bare og se, hvordan tingene kommer til at gå igennem! Jeg tror ikke, at det bliver så besværligt, som hr. Tinning gerne vil have.

Når jeg mener, at der nogle gange er tale om, at institutioner, som vi beder om at spare, optræder uforskammet over for det politiske system, er det, fordi det er en velkendt situation, vi mange gange er ude for, og jeg nævnte netop et eksempel inden for hospitalsområdet. Vi kender så godt, at man lægger folk på gangene, selv om man måske godt kunne have sparet på en anden måde. Men det er en god måde at spare på, fordi den påkalder sig offentlig opmærksomhed. Og jeg brugte eksemplet med et medicinsk institut, hvor jeg nævnte immunologi. Det er så typisk, at hvis man vil vise, hvor vanvittigt det er, at man skal spare inden for sit område, finder man nogle af de mere populære ting og siger, at det lige akkurat er dér, man skal spare, og så må politikerne bagefter komme og sige: uha ja, men så må vi hellere lade være med at spare overhovedet.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Fru Hanne Severinsen skal have mange tak for den meget klare illustration af, hvad der i hvert fald for fru Hanne Severinsens vedkommende ligger i invitationen til et fortsat samarbejde.

Jeg forstår det på den måde, at når en person fra en institution, i dette tilfælde rektor ved Københavns universitet, sætter sig ned og skriver direkte til direktoratet, at man ser på de aktuelle problemer sådan og sådan, og bl.a. siger, at det, der hedder budgetmodellen, mener man faktisk har mistet sin værdi – og det er jo et alvorligt signal – så siger fru Hanne Severinsen: ja, ja, ja, ja, folk siger jo så meget, det skal vi bare lade være med at tage os af.

Enten – det er det egentlige svar – mener man som fru Hanne Severinsen, og så vil man ikke blive dikteret, hvilket selvfølgelig også er aldeles overflødigt, eller også mener man ikke som fru Hanne Severinsen, og så vil man blive dikteret. Det er den frihed, og det er det samarbejde, der ligger i fru Hanne Severinsens måde at gå til disse ting på.

Det er præcis det samme i eksemplerne med hospitalerne, og hvad det ellers er for

noget: hvis folk tillader sig at tage nogle skridt, de mener er de mindst skadelige som følge af nogle besparelser, de måske finder uhensigtsmæssige, siger fru Hanne Severinsen: ja, dér kan man bare se. De kan ikke administrere den frihed, de har til at udmønte vore besparelser, så vi må hellere diktere det hele.

Nu ved jeg selvfølgelig ikke, om undervisningsministeren er enig med fru Hanne Severinsen, men det er han, dog gennemgående. Jeg synes, det siger noget om, hvor meget lid vi kan fæste til, at undervisningsministeren godt vil samarbejde, godt vil give længere frister, og lad os nu se at få tingene til at køre, når det viser sig, at grundholdningen er den helt enkle: gør I, som jeg vil have, så må I være i fred. Gør I ikke, som jeg vil have, så kommer jeg efter jer!

(Kort bemærkning).

Erling Olsen (S):

Det er ikke institutionerne, der er uforskammede over for det politiske system. Det er det politiske system, der er uforskammet over for institutionerne. Det, der sker, er, at forfatteren til en bog, der hed »Institutionernes tyranni«, begynder at optræde som institutionernes tyrann.

Det, der ligger i vores dagsorden, er, at den dialog, ministeren lover institutionerne i de kommende år, ønsker vi optaget allerede i år, her og nu. Det, der ligger i fru Dorte Bennedsens dagsorden, er ikke, som hr. Estrup sagde, at vi ved et eller andet prokuratorkneb skulle holde nogle institutioner udenfor. Nej, det er, at hvad man var enig om før diktatet af 27. februar, bliver stående. Hvad der er sket efter 27. februar, skal man forhandle om på den måde, ministeren selv lagde op til i sin redegørelse, sådan at man har rimelig tid til at snakke det igennem og rimelig tid, inden det budgetmæssigt skal finde sin form.

Til fru Hanne Severinsen vil jeg kun sige, at fru Dorte Bennedsens forslag betyder ikke, at hvis man siger nej, så sker der ingenting. Nej, det betyder bare, at man har rimelig tid til at snakke det igennem til slut, hvor den politiske beslutning træffes, og den træffes her. Det er uforskammet af dette ting, hvis man ikke har tid til at høre på folk.